

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 47 2017, nummers 1075 – 1095 dinsdag 19 december 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Planschade.....	7
Ambtenarenrecht.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	10
APV	10
Archiefwet	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	11
Onderwijs	11
Wegenverkeerswet	13
Wet openbaarheid van bestuur	14
Vreemdelingenrecht.....	15
Asiel.....	15
Opvang	19
Richtlijnen en verordeningen	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 1075

MK ABRS, 13-12-2017, 201609361/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Zuid.

Awb 6:7, 6:8, 6:11

BEKENDMAKING. De enkele omstandigheid dat appelland zich in dit geval heeft aangemeld bij de e-mailservice van www.overheid.nl brengt niet mee dat hij er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat hij op de hoogte zou worden gehouden van alle voor hem mogelijk relevante besluiten, zoals in dit geval het verlenen van een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen, in de omgeving van zijn perceel. Bedoelde e-mailservice laat onverlet dat het tot de eigen verantwoordelijkheid van appelland behoort om er zorg voor te dragen dat hij op de hoogte geraakt van de voortgang van de aanvraag om vergunning. De gevolgen van zijn keuze om daarbij te vertrouwen op de e-mailservice van www.overheid.nl komen voor zijn risico.

Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 november 2014,

[ECLI:NL:RVS:2014:4238](#).

[ECLI:NL:RVS:2017:3419](#)

JnB2017, 1076

MK ABRS, 13-12-2017, 201701540/1/A2

bestuur van de Almeerse Scholen Groep (thans: de Stichting Openbaar Onderwijs Almere, hierna: het bestuur).

Awb 8:21

Burgerlijk Wetboek 1:245

Inrichtingsbesluit WVO 14

VERTEGENWOORDIGING. Appellante was ten tijde van het instellen van het hoger beroep ruim zestien jaar en vier maanden oud, en derhalve minderjarig. Uit artikel 8:21 van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 1:245, vierde lid, van het BW vloeit voort dat zij alleen zelf in het geding kan optreden, indien zij tot een redelijke waardering van haar belangen in staat kan worden geacht. Gelet op haar leeftijd ten tijde van het instellen van het hoger beroep, de aard van het besluit waartegen zij opkomt, te weten de verwijdering van school, en het verwijt dat haar door het bestuur wordt gemaakt, namelijk betrokkenheid bij mishandeling van een medeleerlinge, kon appellante zelf hoger beroep instellen. Van aanwijzingen dat appellante in dezen niet tot een redelijke waardering van haar belangen in staat kan worden geacht, is niet gebleken. Dat, naar het schoolbestuur stelt, de procedure juridisch gecompliceerd is, is in dit kader onvoldoende, nu het hebben van juridische kennis geen vereiste is om in rechte te kunnen staan. Uit de omstandigheid dat in het Inrichtingsbesluit WVO is bepaald dat de ouders van een leerling van een verwijderingsbesluit op de hoogte moeten worden gesteld, kan, anders dan het schoolbestuur stelt, evenmin worden afgeleid dat een leerling derhalve niet tot een redelijke

waardering van zijn belangen in staat moet worden geacht. Dit geldt temeer nu ingevolge artikel 14 van het Inrichtingsbesluit WVO het verwijderingsbesluit ook aan de leerling zelf moet worden bekend gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2017:3421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 1077

MK ABRS, 13-12-2017, 201608737/1/A1

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen(hierna: het CBR).

Burgerlijk Wetboek 6:106

IMMATERIËLE SCHADE. ALCOHOLSLOTPROGRAMMA. I.c. geen recht op vergoeding van immateriële schade als gevolg van alcoholslotprogramma. Hoewel aannemelijk is dat appelland als gevolg van het besluit een zekere mate van ongemak heeft moeten ondergaan, heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van dat besluit zodanig heeft geleden, dat sprake is van een aantasting in zijn eer of goede naam, dan wel zijn persoon. Het CBR heeft ook niet het oogmerk gehad om appelland nadeel, niet bestaande in vermogensschade, toe te brengen. Alhoewel een onrechtmatige inbreuk op de bewegingsvrijheid onder omstandigheden kan worden aangemerkt als aantasting in de persoon, is daar in dit geval geen sprake van, in aanmerking genomen dat het niet zelf een auto kunnen besturen, andere mogelijkheden van vervoer onverlet laat (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BR1393](#)). De combinatie van de door appelland genoemde factoren, te weten de impact van het alcoholslotprogramma op zijn persoonlijke levenssfeer, de duur en de kosten ervan, en de omstandigheid dat appelland naar hij stelt ervaarde dat hij geestelijke bijstand behoefde, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2017:3445](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 1078

MK ABRS, 13-12-2017, 201609831/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hof van Twente.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i, 2.17

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.13b lid 1

Wet milieubeheer 7.17

WABO-milieu. Milieueffectrapportage. Omgevingsvergunning voor het veranderen van een inrichting. De vraag of de inrichting zal kunnen voldoen aan de daarvoor geldende milieuregels kan niet worden gelijkgesteld met de vraag of zich belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen voordoen, die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. Het is de aangevraagde wijziging ten aanzien waarvan het college dient te beoordelen of zij belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben die nopen tot het maken van een milieueffectrapport. Daarbij dienen de milieugevolgen vanwege de inrichting in de reeds vergunde situatie als uitgangspunt te worden genomen. Indien de wijziging er ten opzichte van de reeds vergunde situatie toe leidt dat de milieugevolgen vanwege de inrichting afnemen, althans niet toenemen, bestaat geen ruimte voor het oordeel dat de wijziging belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben.

[ECLI:NL:RVS:2017:3448](https://ecli.nl/RVS:2017:3448)

JnB2017, 1079

MK ABRS, 13-12-2017, 201606599/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.30, 2.31 lid 1 onder b, 2.31a

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 2, 10

Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) 2

WABO-milieu. Geurhinder. Veehouderij. Indien juiste toepassing van de geuremissiefactor uit de Rgv leidt tot een resultaat dat afwijkt van de werkelijke geurbelasting, kan dat dan geen reden zijn om op dat resultaat een correctie aan te brengen door middel van het verbinden van extra voorschriften aan de vergunning, omdat daarmee feitelijk de Rgv buiten toepassing wordt gelaten. Indien moet worden geoordeeld dat de wettelijke normen voor geurhinder niet meer toereikend zijn om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen, zoals gesteld en wat daarvan ook zij, kan dit niet worden aangemerkt als een "ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu" als bedoeld in artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Dit artikel biedt dan ook geen grondslag om in dat geval in afwijking van het toetsingskader in de Wgv strengere geurnormen aan een individuele inrichting op te leggen.

[Besluit waarbij het college onder toepassing van artikel 2.31, eerste lid, onder b, van de Wabo besloten heeft tot ambtshalve wijziging van de aan [appellant sub 3] verleende vergunning ingevolge de Wet milieubeheer voor het oprichten en in werking hebben van een vleeskuikenbedrijf.]

Het college en [appellant sub 1C] betogen onder meer dat de rechtbank heeft miskend dat sprake is van een zodanige ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu dat de aan de bij besluit van 6 juli 2010 verleende omgevingsvergunning verbonden voorschriften niet meer toereikend zijn om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te

voorkomen en dat het college op grond van artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo nadere voorschriften aan de vergunning dient te verbinden. [...]Niet in geschil is dat in dit geval geen sprake is van een ontwikkeling op het gebied van technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu, omdat het vergunde stalsysteem nog steeds een best beschikbare techniek is. Het college heeft aan zijn besluit ten grondslag gelegd dat de negatieve ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu hem ertoe noopt om de geuremissie van de inrichting verder te beperken. Niet in geschil is dat de inrichting in werking is conform de geldende omgevingsvergunning. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, impliceert de enkele omstandigheid dat er veel klachten zijn over de geuruitstoot van de inrichting niet dat sprake is van een negatieve ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu. Dat de werkelijke geurbelasting van de inrichting hoger zou zijn dan de aan de verleende omgevingsvergunning ten grondslag liggende berekende geurbelasting, leidt evenmin tot dat oordeel. Bij vergunningverlening vormt de Wgv ingevolge het eerste lid van artikel 2 wat betreft de van de dierenverblijven in de inrichting te verwachten geurhinder het exclusieve toetsingskader. Dat betekent dat bij de beoordeling van de geurhinder niet de werkelijke geurbelasting van een inrichting in aanmerking wordt genomen, maar dat de geurbelasting van de inrichting wordt berekend met toepassing van een op grond van artikel 10 van de Wgv in samenhang met artikel 2, vijfde en zesde lid, van de Rgv en bijlage I bij de Rgv geldende geuremissiefactor, in dit geval 0,24 odour units per seconde per dier. Indien juiste toepassing van de geuremissiefactor uit de Rgv leidt tot een resultaat dat afwijkt van de werkelijke geurbelasting, kan dat dan ook geen reden zijn om op dat resultaat een correctie aan te brengen door middel van het verbinden van extra voorschriften aan de vergunning, omdat daarmee feitelijk de Rgv buiten toepassing wordt gelaten. Indien moet worden geoordeeld dat de wettelijke normen voor geurhinder niet meer toereikend zijn om onaantoonbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen, zoals gesteld en wat daarvan ook zij, kan dit niet worden aangemerkt als een "ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu" als bedoeld in artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Dit artikel biedt dan ook geen grondslag om in dat geval in afwijking van het toetsingskader in de Wgv strengere geurnormen aan een individuele inrichting op te leggen, maar ligt het op de weg van de wetgever om de wettelijke normen aan te passen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3423](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Limburg, 01-12-2017 (publ. 12-12-2017), AWB/ROE 16/2302, 16/2324, 16/2335 en 16/2404 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:11747](#)).
- MK ABRS, 13-12-2017, 201605887/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3437](#)).
- MK ABRS, 13-12-2017, 201606511/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3451](#)).
- MK ABRS, 13-12-2017, 201608972/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3426](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 1080

Tussenuitspraak MK ABRS, 13-12-2017, 201606635/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:47 lid 3

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. De rechtbank heeft de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (StAB) benoemd als deskundige voor het instellen van een onderzoek. De rechtbank was in dit geval niet gehouden partijen in de gelegenheid te stellen vooraf een zienswijze te geven over de vraagstelling aan de StAB.

De rechtbank heeft met de[ze] opdracht de StAB de algemene vraag gesteld een planschadeadvies op te stellen met inachtneming van de overwegingen en oordelen die de rechtbank in de heropeningsbeslissing van 12 juni 2015 had gegeven. De vraag of het oude bestemmingsplan ten noorden en ten zuiden van het kantoorpand parkeergarages toestond, betreft de uitleg van voorschriften van dat plan. De uitleg van algemeen verbindende voorschriften, zoals deze planvoorschriften, is bij uitstek de taak van de rechter. De rechtbank kon er daarom van afzien op dit punt advies aan de StAB te vragen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3424](https://ecli.nl/RVS:2017:3424)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 1081

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 12-12-2017, BRE 16/9019 WET

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS), verweerder.

Eerste Protocol EVRM 1

Wet Normering Topinkomens (WNT) 2.3, 2.4

AMBTENARENRECHT. WNT. De hoofdregel van de WNT, dat partijen geen bezoldiging overeenkomen die meer bedraagt dan de maximale bezoldiging zoals opgenomen in artikel 2.3 van de WNT, is niet in strijd is met artikel 1 van het Eerste Protocol van het EVRM.

Op grond van artikel 2.4 van de WNT kan afgeweken worden van het maximale salaris. In de WNT zijn geen criteria opgenomen in welke gevallen kan worden afgeweken. De rechtbank is dan ook van oordeel dat voor een uitleg van deze bepaling gekeken moet worden naar de wetsgeschiedenis. In de wetsgeschiedenis is opgenomen dat het moet gaan om exceptionele gevallen die ten tijde van de wetgeving niet konden worden voorzien (kamerstuk 32600, nummer 3, pagina 45). De rechtbank is van oordeel dat eiser met de door hem aangevoerde argumenten, ook als deze in onderling verband worden gezien, geen exceptionele situatie heeft aangetoond. Ten overvloede merkt de

rechtbank nog op dat ter zitting door eiser is gesteld dat het best zal lukken om een nieuwe bestuurder te vinden, maar dat het maar de vraag is of deze persoon op dezelfde kundige manier kan besturen als [naam voorzitter] . Hieruit maakt de rechtbank op dat het mogelijk is voor eiser om met de op grond van de WNT gemaximeerde bezoldiging tot adequate bemensing te komen van het bestuur.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:8083](https://ecli.nl/RBZWB:2017:8083)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 1082

MK CRvB, 29-11-2017 (publ. 11-12-2017), 16/7500 WW

Raad van bestuur van het Uvw, appelland.

WW 1b

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen 2015 (Stb. 2015, 152, Dagloonbesluit 2015) 6 lid 1

WERKLOOSHEID. DAGLOON. ARBEIDSONGESCHIKTHEID. De besluitgever heeft met de wijziging van artikel 6, eerste lid, van Dagloonbesluit 2013 de belangen van zowel de werknemers die vallen onder de zuivere als de onzuivere <35-situatie miskend. De besluitgever heeft niet in redelijkheid tot vaststelling van artikel 6, eerste lid, van Dagloonbesluit 2015 kunnen komen zonder een regeling op te nemen die rekening houdt met de belangen van de werknemers die tijdens de referteperiode minder loon hebben genoten wegens ziekte. Aan de inhoud en de wijze van totstandkoming van artikel 6, eerste lid, van Dagloonbesluit 2015 kleeft dan ook een zodanig ernstig feilen dat dit artikellid om die reden niet als grondslag kan dienen voor daarop in deze situaties te baseren besluiten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4240](https://ecli.nl/CRVB:2017:4240)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 1083

MK CRvB, 22-11-2017 (publ. 12-12-2017), 14/4102 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW hfdst. IV

WERKLOOSHEID. OVERNAME BETALINGSVERPLICHTINGEN. Het Uvw heeft het aantal niet-genoten vakantiedagen op goede gronden vastgesteld op 21,46 dagen. Het Uvw is verplicht om ook de werkgeversbijdrage in de pensioenpremie van appelland over de niet-genoten vakantiedagen over te nemen in het kader van hoofdstuk IV van de WW.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4252](https://ecli.nl/CRVB:2017:4252)

Zie voorts de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 22 november 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:4017](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 1084

MK Rechtbank Gelderland, 12-12-2017, 17/1545

VGZ Zorgkantoor B.V., verweerder.

Wet langdurige zorg (Wlz)

Besluit langdurige zorg (Blz)

WET LANGDURIGE ZORG. PGB. 1. Door te bepalen dat eiser het pgb voor begeleiding individueel niet mocht aanwenden voor het inkopen van een zinvolle dagbesteding heeft verweerder deze bestedingsvrijheid van eiser miskend. 2. I.c. is de te verlenen zorg aan te merken als begeleiding in de zin van de Wlz en niet als behandeling.

De rechtbank overweegt dat een pgb een bepaalde hoeveelheid geld betreft dat naar eigen voorkeur besteed kan worden ten behoeve van een vooraf bepaald doel of activiteit. Dit betekent dat het eiser vrij staat om het aan hem verstrekte pgb te besteden op de door hem gewenste wijze, zolang het maar wordt besteed aan begeleiding. (...) Door te bepalen dat eiser het pgb voor begeleiding individueel niet mocht aanwenden voor het inkopen van een zinvolle dagbesteding bij (...) heeft verweerder deze bestedingsvrijheid van eiser miskend. (...)

Uit de door gemachtigde van eiser gegeven toelichting ter zitting kan worden opgemaakt dat de door [naam 3] geboden begeleiding is ingezet om het in het verleden door eiser tijdens therapie behaalde niveau van persoonlijk en sociaal functioneren in de dagelijkse leefsituaties te handhaven en achteruitgang te voorkomen. Dit alles ten einde zelfredzaamheid te behouden en bevorderen. Uit de gegeven toelichting kan worden afgeleid dat de gesprekken die eiser voert bij [naam 3] niet zozeer zijn gericht op het effectueren van de behandelresultaten of het verder aanleren van vaardigheden, maar meer en in overwegende mate op ondersteuning bij het inslijten van deze aangeleerde vaardigheden in de praktijk, ter behoud van het huidige functioneren van eiser. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat de door [naam 3] te verlenen zorg is aan te merken als begeleiding in de zin van de Wlz en niet als behandeling. Wil er sprake zijn van behandeling, dan dient de behandeling zich immers in overwegende mate te richten op het (leren) omgaan met beperkingen voortvloeiend uit een ziekte of stoornis, en daarvan is hier geen sprake.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:6359](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 1085

ABRS, 13-12-2017, 201609938/1/A3

Algemene plaatselijke verordening gemeente Ermelo 2011 2:13 lid 1

APV. Aan incident dat is beschreven in politierapport dat niet op ambtseed of ambtsbelofte is opgemaakt komt minder bewijskracht toe, maar is niet zonder betekenis. Het bevat gedetailleerde verslagen van politiefunctionarissen, van wie niet is gebleken dat zij een belang hebben bij het onjuist vermelden van hetgeen zij hebben waargenomen. Betwisting is op zichzelf onvoldoende om aan de juistheid van het politierapport te twijfelen. Verwijzing naar uitspraken van de Afdeling van 19 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:554](#), en 1 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1480](#), [ECLI:NL:RVS:2017:3407](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2017:3416](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Archiefwet

JnB2017, 1086

MK ABRS, 13-12-2017, 201607246/1/A3

algemene rijksarchivaris.

Archiefwet 1995 15 lid 1 onder a

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Besluit van 15 januari 2015 (Stcrt. 2015, nr. 657) 1, 4

ARCHIEFWET. Beleid van de rijksarchivaris ten aanzien van artikel 4 van het Besluit van 15 januari 2015 dat van beperkt openbare archiefstukken geen afschriften worden verstrekt, tenzij hiervoor een wettelijke verplichting bestaat, acht de Afdeling niet onredelijk.

[...] de rijksarchivaris [heeft] geweigerd [appellant] afschriften te verstrekken van de stukken uit een aantal inventarisnummers in het archief van de Centrale Veiligheidsdienst en de Binnenlandse Veiligheidsdienst.

[...] In artikel 1 van het Besluit van 15 januari 2015 heeft de minister krachtens artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de Archiefwet 1995 bepaald dat een aantal inventarisnummers - waaronder de nummers waarop het verzoek van [appellant] in deze zaak ziet - beperkt openbaar zijn met het oog op de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. Artikel 4 van het Besluit van 15 januari 2015 geeft de rijksarchivaris de bevoegdheid tot het geven van toestemming voor het vervaardigen van afschriften van stukken uit beperkt openbare inventarisnummers. Ten aanzien van deze bevoegdheid

voert de rijksarchivaris het beleid dat van beperkt openbare archiefstukken geen afschriften worden verstrekt, tenzij hiervoor een wettelijke verplichting bestaat. De Afdeling acht dit beleid niet onredelijk. [appellant] heeft niet gesteld dat een in het beleid bedoelde wettelijke verplichting op hem van toepassing is. De rijksarchivaris mocht derhalve weigeren [appellant] afschriften te verstrekken. Van een verbod op het verstrekken van afschriften is geen sprake. De weigering is voorts niet in strijd met de algemene bedoeling van de wetgever om de Archiefwet 1995 een grotere mate van openbaarheid te laten verzekeren dan de Wob. De Wob voorziet immers, evenals de Wiv [red: Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten], in meer mogelijkheden de openbaarheid te beperken dan de Archiefwet 1995. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3447](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 1087

ABRS, 13-12-2017, 201608996/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.7 lid 3

Besluit kinderopvangtoeslag en tegemoetkomingen in kosten kinderopvang (Besluit 2012) 8a lid 1

Besluit kinderopvangtoeslag (Besluit 2013) 8a lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Artikel 8a, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van het Besluit kinderopvangtoeslag en tegemoetkomingen in kosten kinderopvang en het Besluit kinderopvangtoeslag is wat betreft de 70%-regeling niet in strijd met een hoger wettelijk voorschrift dan wel een algemeen rechtsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2017:3408](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2017, 1088

MK ABRS, 13-12-2017, 201700916/1/A2 en 201700919/1/A2

Stichting Openbaar Primair Onderwijs Utrecht (de stichting);

Samenwerkingsverband Utrecht Primair Onderwijs (het SWV).

Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (Verdrag) 24

Wet op het primair onderwijs (WPO) 18, 40 lid 1, lid 11, 40a

Wet gelijke behandeling op grond van handicap en chronische ziekte (WGBHCZ) 2, 5b

Besluit bekostiging WPO 34.8

ONDERWIJS. Afgifte toelaatbaarheidsverklaring voor speciaal onderwijs en verwijderingsbesluit van school voor regulier basisonderwijs. Zoon met

syndroom van Down. Rechtbank had beide besluiten aan de in de WGBHCZ neergelegde normen moeten toetsen. In dit geval heeft het SWV bij het verstrekken van de toelaatbaarheidsverklaring noch de stichting bij het nemen van het verwijderingsbesluit een verboden, namelijk ongeoorloofd, onderscheid gemaakt.

[...] [Verwijdering zoon met syndroom van Down] van de school [...] [regulier onderwijs], als bedoeld in artikel 40, eerste en elfde lid, van de WPO.

[...] De rechtbank heeft overwogen dat het Verdrag ten tijde van de bestreden besluiten nog niet in werking was getreden, dit derhalve nog geen geldend recht was in Nederland en dat zij daarom dit Verdrag buiten beschouwing laat bij de beoordeling van die besluiten.

Door met dit oordeel te volstaan heeft de rechtbank niet onderkend dat zij in het kader van artikel 8:69, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gehouden was te beoordelen of de stichting en het SWV met het nemen van de bestreden besluiten in strijd met andere, gelet op de strekking van het betoog van [appellant], relevante bepalingen hebben gehandeld. In dit geval zijn die relevante bepalingen neergelegd in de WGBHCZ, zodat de rechtbank beide besluiten aan de daarin neergelegde normen had moeten toetsen. Daarbij geldt dat de bepalingen in de WGBHCZ in deze zaak een vergelijkbare mate van bescherming bieden tegen het maken van een verboden onderscheid op grond van handicap als het Verdrag.

[...] Uit deze bepalingen, [red: artikel 2 en 5b van de WGBHCZ] gelezen in samenhang, volgt dat het uitgangspunt is dat bij onder meer het verlenen van toegang tot onderwijs geen onderscheid op grond van handicap mag worden gemaakt en dat een school in dat kader gehouden is doeltreffende aanpassingen te verrichten naar gelang de behoefte van de gehandicapte. Onder doeltreffende aanpassingen moet niet alleen het wegnemen van fysieke belemmeringen in een school worden verstaan, maar onder omstandigheden ook het bieden van (extra) begeleiding bij een geestelijke handicap. Het verbod op het maken van onderscheid lijdt evenwel uitzondering indien het verrichten van die doeltreffende aanpassingen een onevenredige belasting voor de school vormt.

Uit het OPP, het Handelingsplan, het Leerlingplan en het leerlingdossier van [zoon] kan worden afgeleid dat de school reeds jarenlang extra middelen heeft ingezet om [zoon] onderwijs te kunnen bieden, maar dat het verschil tussen de ontwikkeling en behoeften van [zoon] enerzijds en de ontwikkeling en behoeften van zijn klasgenoten anderzijds in het schooljaar 2014-2015 dusdanig groot is geworden dat het voorzien in onderwijs voor [zoon] een onevenredige belasting voor de school is gaan vormen, en de school handelingsverlegen met [zoon] is geraakt. Gelet hierop heeft het SWV bij het verstrekken van de toelaatbaarheidsverklaring noch de stichting bij het nemen van het verwijderingsbesluit een verboden, namelijk ongeoorloofd, onderscheid gemaakt.

[...] Nu op het SWV ingevolge artikel 18a, elfde lid, van de WPO, gelezen in samenhang met artikel 34.8 van het Besluit bekostiging WPO, geen plicht rustte om zich door meer dan twee deskundigen te laten adviseren en het SWV in het bestreden besluit gemotiveerd heeft aangegeven waarom hij dat in dit geval ook niet nodig achtte, heeft het geen verboden onderscheid op grond van handicap gemaakt noch onzorgvuldig gehandeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 1089

Rechtbank Oost-Brabant, 06-12-2017 (publ. 14-12-2017), SHE 17/2456

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 134 lid 2

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 27

WEGENVERKEERSWET. Ongeldigverklaring rijbewijs. Alcoholmisbruik. Betekenis beslissingen van 23 mei 2017 van het Regionaal Tuchtcollege voor de gezondheidszorg Amsterdam [ECLI:NL:TGZRAMS:2017:62 en ECLI:NL:TGZRAMS:2017:64]. De rechtbank onderschrijft het door het Regionaal Tuchtcollege gesignaleerde verschil tussen het doel van de reguliere geneeskunde en het doel van CBR-keuringen, namelijk (het bevorderen van) de verkeersveiligheid.

[Ongeldigverklaring rijbewijs]

[...] Eiser is op 16 januari 2017 onderzocht door psychiater [X]. [...]

[...] De beslissingen van 23 mei 2017 van het Regionaal Tuchtcollege [red: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:62 en ECLI:NL:TGZRAMS:2017:64] hebben betrekking op psychiaters die, net als [X], in opdracht van het CBR – in het kader van een vorderingsprocedure op basis van de Wegenverkeerswet – onderzoeken of iemand beschikt over de rijvaardigheid dan wel de lichamelijke of geestelijke geschiktheid om een motorrijtuig te besturen. In beide beslissingen heeft het Regionaal Tuchtcollege geoordeeld (onder 5.1.) dat bij de beoordeling of een advies van een CBR-keuringsarts voldoet aan de daaraan te stellen eisen, de volgende criteria in aanmerking genomen dienen te worden: [...]

De rechtbank stelt vast dat deze criteria op hoofdlijnen aansluiten bij de hierna onder 5.4 vermelde eisen die de Afdeling stelt aan een psychiatrisch rapportage. Verder strekt de betekenis van de beslissingen van 23 mei 2017 voor deze zaak evenwel niet. De beslissingen van 23 mei 2017 hebben immers geen betrekking op deze zaak en/of op [X]. Bovendien geldt in het algemeen dat een tuchtrechtelijke beslissing over (het functioneren van) een CBR-keuringsarts niet, althans niet zonder meer, "1-op-1" kan worden betrokken in een bestuursrechtelijke procedure over de ongeldigverklaring van een rijbewijs op basis van de rapportage van die arts. In die zin is sprake van "gescheiden werelden". Dat het Regionaal Tuchtcollege dit ook onderkent, kan naar het oordeel van de rechtbank worden afgeleid uit de onder ECLI:NL:TGZRAMS:2017:62 gepubliceerde beslissing. In deze beslissing heeft het Regionaal Tuchtcollege onder 2.5. namelijk overwogen dat het uiteindelijke doel van de diagnostiek bij CBR-keuringen anders is dan in de reguliere geneeskunde. [...] De rechtbank onderschrijft dit door het Regionaal Tuchtcollege gesignaleerde verschil tussen het doel van de reguliere geneeskunde en het doel van CBR-keuringen, namelijk (het bevorderen van) de

verkeersveiligheid. Dit doel rechtvaardigt juist een strenge opstelling van de keuringsarts. In dit verband wijst de rechtbank op paragraaf 8.8 van de bijlage bij de Regeling eisen geschiktheid 2000 waarin dat is verwoord. Tegen deze achtergrond komt de rechtbank in deze zaak tot de volgende beoordeling.

[...] het CBR [heeft] de diagnose alcoholmisbruik ten grondslag mogen leggen aan de bij het bestreden besluit gehandhaafde ongeldigverklaring van het rijbewijs. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2017:6323](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 1090

ABRS, 13-12-2017, 201700127/1/A3

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

WOB. De informatieverzoeken van [appellante] zijn geen Wob-verzoeken, maar verzoeken om kennisneming van informatie in het kader van bezwaar- of beroepsprocedures. De reacties van de Belastingdienst/Toeslagen daarop zijn feitelijke handelingen en dus geen besluiten in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat tegen de reacties geen bezwaar openstond.

[...] De informatieverzoeken van [appellante] zijn niet onvoorwaardelijk en niet uitsluitend op de Wob gebaseerd. Zij heeft in de verzoeken namelijk vermeld dat waar de reikwijdte van de Wob tekortschiet, de verzoeken moeten worden opgevat als algemene informatieverzoeken of informatieverzoeken in het kader van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wob kan een ieder een verzoek om informatie neergelegd in documenten over een bestuurlijke aangelegenheid richten tot een bestuursorgaan of een onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf. Verstrekking van informatie op grond van de Wob betekent dat die informatie voor een ieder openbaar is. De door [appellante] gevraagde informatie ziet op procedures die zij tegen besluiten of reacties van de Belastingdienst/Toeslagen heeft ingesteld. Haar belang bij kennisneming van de informatie kan redelijkerwijs slechts gelegen zijn in het aanvechten van die besluiten en reacties en niet in het voor een ieder openbaar laten worden van de informatie. Reeds in het kader van de bezwaar- en beroepsprocedures betreffende de door haar bestreden besluiten en reacties kon zij, gelet op artikel 7:4 van de Awb, de op de zaken betrekking hebbende stukken inzien of afschriften daarvan verkrijgen, zodat zij daartoe geen Wob-verzoek hoefde in te dienen. De algemene openbaarheid die inwilliging van een Wob-verzoek meebrengt, kan de privacy van [appellante] in het gedrang brengen en is een aspect in verband waarmee het gerechtvaardigd kan zijn om verstrekking van informatie te weigeren. Daarentegen kunnen in het kader van een bezwaar- en beroepsprocedure alleen belanghebbende

procespartijen informatie verkrijgen, in welk geval de persoonlijke levenssfeer niet in het geding is. Derhalve schiet de reikwijdte van de Wob tekort voor de informatieverzoeken van [appellante].

Het argument van [appellante] dat zij ten tijde van de informatieverzoeken geen verzoek op grond van artikel 7:4 van de Awb kon doen, doet aan het voorgaande niet af. De verzoeken zijn ingediend hangende de desbetreffende bezwaar- of beroepsprocedures dan wel toen in de desbetreffende zaken bezwaar of beroep nog openstond, tot het instellen waarvan zij later ook is overgegaan. Zoals hiervoor is overwogen, kon zij in die procedures kennisnemen van de op de zaken betrekking hebbende stukken. Voor zover zij aanvoert dat zij aldus niet alle door haar gewenste informatie over de door haar bestreden besluiten en reacties kon verkrijgen, is van belang dat zij dat in de procedures tegen die besluiten en reacties aan de orde kon stellen. De noodzaak om voor een correcte beoordeling van het voorwerp van een bezwaar- of beroepsprocedure over bepaalde stukken te beschikken, maakt immers deel uit van de beoordeling in bezwaar of beroep. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3415](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 1091

MK ABRS, 13-12-2017, 201606126/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 38

Vw 2000 30a lid 1 c

Vb 2000 3.106a

VV 2000 3.37e

ASIEL. Veilig derde land. De staatssecretaris is verplicht aan de hand van algemene informatie over de algemene situatie in een land te onderzoeken en te beoordelen of een vreemdeling in een derde land volgens de in artikel 3.106a, eerste lid, van het Vb 2000 vermelde beginselen wordt behandeld.

Hoewel de staatssecretaris niet verplicht is een lijst van veilige derde landen te hanteren en een individuele beoordeling kan verrichten, laat dit onverlet dat artikel 3.37e van het VV 2000 vereist dat hij bij die beoordeling, net als bij veilige landen van herkomst het geval is, de in het eerste lid genoemde informatiebronnen betreft. De staatssecretaris is dus, zoals ook volgt uit artikel 38, tweede lid, aanhef en onder b en c, van de Procedurerichtlijn, verplicht aan de hand van algemene informatie over de algemene situatie in een land te onderzoeken en te beoordelen of een vreemdeling in een derde land volgens de in artikel 3.106a, eerste lid, van het Vb 2000 vermelde beginselen wordt behandeld. Het onderzoek naar en de beoordeling van een veilig derde land vertonen daarom belangrijke overeenkomsten met het onderzoek naar en de beoordeling van een

veilig land van herkomst. De staatssecretaris moet bij het onderzoek naar en de beoordeling van een veilig derde land de in artikel 3.37e, eerste lid, van het VV 2000 genoemde informatiebronnen gebruiken, mits zij beschikbaar zijn. Ook kan hij andere onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen gebruiken (zie eerder in vergelijkbare zin over veilige landen van herkomst de uitspraak van 1 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:209](#)).

Om het mogelijk te maken dat een vreemdeling zich kan verweren tegen het standpunt dat een bepaald land voor hem een veilig derde land is, moet het verrichte onderzoek en de gemaakte beoordeling inzichtelijk zijn. Hierdoor kan de bestuursrechter dit standpunt ook toetsen. De staatssecretaris moet daarom uiterlijk in het besluit uitleggen welke bronnen hij heeft gebruikt en inzichtelijk maken op welke wijze hij de informatie uit die bronnen bij zijn beoordeling heeft betrokken.

Als de staatssecretaris een land voor een vreemdeling als veilig derde land beschouwt en dat land ook heeft aangewezen als veilig land van herkomst, kan hij naar de bronnen en motivering die aan die aanwijzing ten grondslag liggen verwijzen (zie daarover de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)). Uiteraard moet hij dan nog wel de individuele situatie van een vreemdeling, en daarmee bijvoorbeeld het behoren tot een bepaalde groep, betrekken, en moet hij aanvullend motiveren wat de situatie van derdelanders in het betreffende land is. [ECLI:NL:RVS:2017:3378](#)

JnB2017, 1092

MK ABRS, 13-12-2017, 201609584/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 38

Vw 2000 30a lid 1 c

Vb 2000 3.106a

VV 2000 3.37e

ASIEL. Veilig derde land. Een inhoudelijke beoordeling van de situatie in een bepaald land is overbodig indien niet kan worden geoordeeld dat de band van een vreemdeling met dat land zodanig is dat het voor hem redelijk is daar naartoe te gaan of aannemelijk is dat die vreemdeling niet wordt toegelaten tot dat land.

In deze zaak speelt de vraag of de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat Koeweit voor de vreemdeling een veilig derde land is. Meer specifiek speelt de vraag of de vreemdeling in Koeweit wordt behandeld overeenkomstig de voorgeschreven beginselen waaraan een veilig derde land moet voldoen. In de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2017:3378](#), speelt de vraag welk onderzoek aan een dergelijk standpunt ten grondslag moet liggen. Evenals in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2017:3380](#), speelt voorts de vraag of de vreemdeling toegang heeft tot Koeweit. Ook is aan de orde of het beroep van de vreemdeling op het gelijkheidsbeginsel slaagt en of de vreemdeling een zodanige band met Koeweit heeft dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land terug te gaan. [...]

Als de staatssecretaris aan de hand van zorgvuldig onderzoek deugdelijk heeft gemotiveerd dat een vreemdeling in het derde land volgens de hiervoor bedoelde beginselen wordt behandeld, kan hij dit slechts tegenwerpen indien die vreemdeling een zodanige band heeft met dat land dat het voor die vreemdeling redelijk zou zijn daar naartoe te gaan. Dit kan het geval zijn als een vreemdeling in het verleden in dat land heeft gewoond, maar kan ook worden afgeleid uit andere individuele omstandigheden, zoals het hebben van een partner of andere familie in dat land. Het is, zoals ook volgt uit paragraaf C2/6.3 van de Vc 2000, in beginsel aan de staatssecretaris om aan de hand van de verklaringen van een vreemdeling en eventuele overgelegde of anderszins verkregen documenten aannemelijk te maken dat die vreemdeling een band heeft met het derde land. Het is vervolgens aan die vreemdeling om dat te weerleggen.

De staatssecretaris kan slechts tegenwerpen dat een derde land voor een specifieke vreemdeling een veilig derde land is, indien die vreemdeling wordt toegelaten tot dat land. Zoals eveneens volgt uit paragraaf C2/6.3 van de Vc 2000 is het aan de staatssecretaris, die immers tegenwerpt dat een vreemdeling uit een veilig derde land komt, om aannemelijk te maken dat een vreemdeling wordt toegelaten tot een bepaald land. Hiertoe dient hij aan de hand van informatie uit algemene bronnen, of op basis van de verklaringen van een vreemdeling, redenen aan te dragen waarom toegang in beginsel mogelijk moet zijn. Vervolgens is het aan een vreemdeling om aan te tonen dat de door de staatssecretaris geschetste mogelijkheden om toegang te krijgen tot het land, in zijn geval niet aanwezig zijn.

Een inhoudelijke beoordeling van de situatie in een bepaald land is overbodig indien niet kan worden geoordeeld dat de band van een vreemdeling met dat land zodanig is dat het voor hem redelijk is daar naartoe te gaan of aannemelijk is dat die vreemdeling niet wordt toegelaten tot dat land. De staatssecretaris dient die vragen te beantwoorden voordat wordt toegekomen aan de vraag of die vreemdeling in dat land wordt behandeld overeenkomstig de vereisten waaraan een veilig derde land moet voldoen.

Toelating

Onder verwijzing naar de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2017:3380](#), overweegt de Afdeling dat uit het Thematisch ambtsbericht documenten in Syrië van de minister van Buitenlandse Zaken van 22 juni 2017 volgt dat het voor Syriërs mogelijk is om vanuit het buitenland een paspoort te verkrijgen, zodat dit er niet aan in de weg staat om door de autoriteiten van Koeweit opnieuw in het bezit te worden gesteld van een verblijfs- of werkvergunning. [...]

In het besluit van 9 november 2016 en het daarin ingelaste voornemen heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat er overeenkomstig het bepaalde in paragraaf C2/6.3 van de Vc 2000 redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling wordt toegelaten tot Koeweit. Daarbij heeft de staatssecretaris betrokken dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, mede gelet op zijn jarenlange arbeidsverleden in Koeweit, aldaar niet opnieuw een verblijfsvergunning kan krijgen, op grond waarvan hij tot Koeweit zal worden toegelaten. Ook heeft de staatssecretaris in aanmerking genomen dat de vreemdeling het grootste deel van zijn leven in Koeweit heeft gewoond, familieleden van hem nog steeds in Koeweit wonen, hij een sociaal netwerk in Koeweit heeft en dat hij na een eerder verblijf buiten Koeweit wederom een

verblijfsvergunning heeft gekregen. Bovendien heeft de staatssecretaris erop gewezen dat de vreemdeling geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij pogingen heeft ondernomen werk in Koeweit te krijgen.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet opnieuw een verblijfs- of werkvergunning in Koeweit kan krijgen en dat de staatssecretaris zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling zal worden toegelaten tot Koeweit.

Gelijkheidsbeginsel

Het door de vreemdeling gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt, reeds omdat, zoals de staatssecretaris in het besluit van 9 november 2016 heeft vermeld, de vreemdelingen in de door hem aangehaalde zaken geen rechtmatig verblijf in Koeweit hadden. Bovendien heeft de vreemdeling, gelet op hetgeen onder 7.1. is overwogen, geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat hij niet zal worden toegelaten door Koeweit en is ook om die reden geen sprake van gelijke gevallen. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat het beroep van de vreemdeling op het gelijkheidsbeginsel faalt.

Band met derde land

Gelet op hetgeen onder 7.1. is overwogen, heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat hij niet zal worden toegelaten door Koeweit. De vreemdeling heeft van 1980 tot 1990 en van 2004 tot 2015 in Koeweit verbleven. Voorts verblijft zijn familie, waaronder zijn echtgenote en kinderen, nog steeds in Koeweit. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris deugdelijk gemotiveerd dat sprake is van een band als bedoeld in artikel 3.106a, tweede lid, van het Vb 2000. De stelling van de vreemdeling dat zijn vrouw en kinderen illegaal in Koeweit verblijven en dat zij ieder moment kunnen worden uitgezet, maakt dat niet anders, nu hij dat niet heeft gestaafd. Derhalve heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling een zodanige band heeft met Koeweit dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan.

Beginsel van non-refoulement

Gelet op de inhoud en recente datum van de door de vreemdeling ingebrachte stukken, ligt het op de weg van de staatssecretaris om de informatie over uitzettingen door de autoriteiten van Koeweit nader te onderzoeken. Nu de staatssecretaris niet inhoudelijk is ingegaan op de door de vreemdeling ingebrachte stukken, heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd dat Koeweit het verbod van non-refoulement naleeft. Bovendien is niet duidelijk of tussen de UNHCR en Koeweit afspraken bestaan over het eerbiedigen van het verbod van non-refoulement bij door de UNHCR erkende vluchtelingen. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat is voldaan aan artikel 3.106a, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000.

Het hoger beroep van de staatssecretaris

De staatssecretaris voert terecht aan dat de omstandigheid dat een land het Vluchtelingenverdrag niet heeft geratificeerd op zichzelf niet in de weg staat aan het aanmerken van dat land als veilig derde land. Uit de uitspraak van vandaag,

[ECLI:NL:RVS:2017:3381](#), volgt dat deze eis niet in artikel 38, eerste lid, van de Procedurerichtlijn kan worden ingelezen.

Volgens het rapport van de UNHCR kent Koeweit geen nationale wetgeving die voorziet in de toekenning van een asiel- of vluchtelingenstatus, maar stelt Koeweit de UNHCR in staat om op haar grondgebied te bepalen of daar verblijvende personen moeten worden aangemerkt als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag. [...]

Niet duidelijk is wat de houding van de autoriteiten van Koeweit is tegenover de door de UNHCR erkende vluchtelingen in dat land, ook wanneer die vluchtelingen niet beschikken over een 'work sponsor'. Zo is onduidelijk wat de concrete situatie van een vluchteling is indien hij niet (meer) legaal in Koeweit verblijft, of - en op welke termijn - in al die gevallen hervestiging door de UNHCR plaatsvindt en welke voorzieningen, zoals huisvesting, gezondheidszorg en onderwijs, de UNHCR verstrekt aan vluchtelingen die al dan niet in afwachting zijn van hervestiging. Bovendien heeft de staatssecretaris, gelet op hetgeen onder 10.3. is overwogen, niet deugdelijk gemotiveerd dat Koeweit het verbod van non-refoulement naleeft.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat, overeenkomstig artikel 3.106a, eerste lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000, Koeweit voor de vreemdeling een veilig derde land is.

[ECLI:NL:RVS:2017:3379](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3380](#) en [ECLI:NL:RVS:2017:3381](#) en het [persbericht](#) dat bij deze uitspraken is uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2017, 1093

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 28-11-2017 (publ. 12-12-2017), AWB 17/13952, 17/14603

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3, 8

OPVANG. Op verweerder rust, in het licht van de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 EVRM, de verplichting te onderzoeken of de VBL, gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, voor hem een adequate vorm van opvang is die hem voldoende ondersteuning biedt om zijn fysieke en psychische integriteit te waarborgen. Daarbij zal hij in het bijzonder rekening moeten houden met de medische informatie die over verzoeker beschikbaar is.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14406](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 1094

HvJEU (Eerste kamer), 13-12-2017, C-403/16

El Hassani tegen Polen

Verordening (EG) nr. 810/2009 32 lid 3

Handvest van de grondrechten van de EU 47

VISUMCODE. Artikel 32, lid 3, van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode [...], gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten verplicht te voorzien in een beroepsprocedure tegen beslissingen tot weigering van een visum, waarvan de modaliteiten, met inachtneming van het gelijkwaardigheidsbeginsel en het doeltreffendheidsbeginsel, een zaak van de rechtsorde van elke lidstaat zijn. Die procedure moet in een bepaald stadium van de procedure een voorziening in rechte waarborgen.

[ECLI:EU:C:2017:960](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2017/960)

Zie in dit verband ook de prejudiciële vragen van de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, van 30 november 2017, [ECLI:NL:RBDHA:2017:14187](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/14187).

JnB2017, 1095

HvJEU, Conclusie A-G H. Saugmandsgaard, 14-12-2017, Gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16C-165/16

K tegen Nederland en H.F. tegen België

Richtlijn 2004/38/EG 27 lid 2, 28 lid 3 a

Handvest van de grondrechten van de EU 7

VERBLIJFSRICHTLIJN. Actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving van een burger van de Unie of een lid van zijn familie die in het verleden onderwerp is geweest van een krachtens artikel 1, afdeling F, onder a), van het Vluchtelingenverdrag vastgestelde beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

1) Artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG van het Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden [...], dient aldus te worden uitgelegd dat het feit dat een burger van de Unie of een lid van zijn familie in het verleden op grond van artikel 1, afdeling F, onder a), van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van de vluchtelingenstatus is uitgesloten, ofschoon dit het niet automatisch de grond kan vormen voor de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, daartoe in aanmerking kan worden genomen voor zover uit de omstandigheden die tot de toepassing van die bepaling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van een persoonlijke gedraging die een dergelijke bedreiging vormt.

In dat verband moet de gastlidstaat de persoonlijke gedraging van de betrokkene individueel beoordelen, met name in het licht van de vaststellingen van de asielautoriteiten wat betreft de ernst van de hem verweten misdrijven, de mate van persoonlijke betrokkenheid van laatstgenoemde bij die misdrijven, alsook het eventuele bestaan van gronden voor de ontheffing van strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Het ontbreken van het risico dat de betrokkene de misdrijven van een in artikel 1, afdeling F, onder a), van het Vluchtelingenverdrag bedoelde soort opnieuw pleegt in de gastlidstaat, alsook het grote tijdsverloop sinds het vermeende plegen van die misdrijven, staan op zich niet in de weg aan de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

2) Artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38, gelezen in samenhang met artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat elke beperking door een lidstaat van de vrijheden van verkeer en verblijf van een burger van de Unie of een lid van zijn gezin in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel, en het recht op het privéleven en het familie- en gezinsleven van die persoon moet eerbiedigen. In die context moet die lidstaat de bescherming van de ter ondersteuning van een dergelijke beperking ingeroepen fundamentele belangen afwegen tegen de belangen van die persoon met betrekking tot de uitoefening van die vrijheden alsook van zijn recht op zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven. Die lidstaat moet met name rekening houden met de in artikel 28, lid 1, van die richtlijn vermelde factoren voor zover zij relevant zijn in de bijzondere situatie die aan de orde is.

3) Artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de periode van tien jaar verblijf in de gastlidstaat, welke periode recht geeft op de door die bepaling ingevoerde bescherming tegen verwijdering, niet de periodes omvat waarin een burger van de Unie vóór de toetreding van de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit tot de Unie, in de gastlidstaat heeft verbleven zonder dat hij daartoe op grond van het nationale recht van die lidstaat was gemachtigd.

[ECLI:EU:C:2017:973](#)

[Naar inhoudsopgave](#)